

Lungo mare

... *sad kad sumrak se spušta* ...

Kralju sunce, rumenih obraza, carski zlatniku dana,
dotakneš me i koža mi postaje rožnica,
moja kičma optički živac, a tijelo drhti
žmireći u rijeku zlata koju lijevaš
na ovo more i ovaj grad, i slijep sam.
Ovdje su nekoć stajali – i još uvijek stoje, znam –
redovi kuća i kala, nekoga drugog grada,
ne ovoga kojeg si potpuno preobrazio.

Koračamo uz more. Barke noćnih
ribara spremaju se isploviti,
motori štekću, na provama parafinske lampe,
a cijeli je grad izašao u šetnju,
ljubavnici se drže za ruke, mladići teturaju,
majke i očevi, djeca ližu sladoled,
starci zure sjedeći na štekatima,
a tamna se brda približavaju, kao dobre životinje.

Slatki sjaju večernjeg neba što liježe na brda i žal,
tvoja me ruka sada dotakne, kao slučajno,
poput dodira ove mlade žene koja pored mene hoda
jedrih, zanjihanih bokova, sitnog koraka,
garave kose počesljane unatrag, nježnog grla i ramena
brončanih od sunca, a njezine se maslinasto-smeđe oči smiju.
Pijem te, blistavo svjetlo, poput vina, poput glazbe,
kao što su te njezini preci pili tisućama godina.

Porozni grade, zove se *Eleftheria*,
i premda su tvoji ožiljci tek sive mrlje u njenim očima,
u ovaj sat kad se svjetlo i prijevoji svjetla
igraju nježno na njenom licu, kao govor ili pjesma,
njezino je pravo pradavno da hoda niz ovu rivu
kao instrument ili zaštitnik tvojeg svjetla
skupljajući ga u bunarima svojih dubokih zjena,
i njezina, draga sloboda, da po tebi gazi poput plesača.

Draga večeri, svjetlosti stara tisućama godina,
pjevačice bistrog glasa, lijepa kao ova žena,
kako da ne obožavam milost kojom darivaš
ovaj grad i njegove ljude, kalup koji

u skulpturu pretvara sve što dotakne, cijeli svijet?
Postao sam ti sužanj, ako već ne tvoj građanin.
I žedajući da te popijem cijelu, ispunit ću
svaku poru tvojim sjajem, njezinom slobodom.

Richard Berengarten

Preveo / translated by Tomislav Kuzmanović

---

interLitQ.org